

Nederlandse Politiebond (NPB)
Algemene Federatie van Militair Personeel (AFMP)
Marechaussee Vereniging (MarVer)

Reisverslag Vijfdaagse reis naar Dresden van 12 t/m 16 maart 2012

Voorwoord

Bij het instappen in de bus wordt mij door de reisleader Izak Mauritz gevraagd het reisverslag te maken. Uiteraard sta ik niet te trappelen om dit klusje op me te nemen. Het volledige vakantiegevoel wordt altijd een beetje minder, je moet meer opletten, wat vooraan staan bij de sprekers en mijn gehoor is niet meer wat het geweest is. Ik heb echter vier introducés aangeleverd dus enige verplichting heb ik wel. Mijn schoolvriend en introducé Ruud Kalman biedt spontaan aan om het klusje samen op te pakken. Ik stem toe. We spreken af dat ik dag 1, 3 en 5 zal doen en hij dag 2 en 4. Tijdens de reis tik ik op mijn mobieltje ter plekke in de bus of 's-avonds op de kamer al mijn verslag in. Dat is gedaan in de tegenwoordige tijd. Ruud heeft na thuiskomst zijn gedeelte in de verleden tijd opgesteld. We hebben vanwege het vele werk dit niet tot één schrijfstijl gebracht. Het heeft ook zijn charme volgens ons.

Dag één, maandag 12 maart 2012.

Wakker worden! Vier uur roept Lijda! Slaapdrongen waggel ik naar beneden. Het is knap mistig, we moeten om zes uur in Herveld zijn. Eerst Dicky in Dordt om vijf uur ophalen. Irene heeft bij ons geslapen; dat scheelt al een half uur. Ruud en Janet rijden via Brabant en wij via Gorinchem. Wij zijn overigens niet eens de vroegsten, de reisgenoten uit Goes, de fam. De Puijt en de Regt, waren om drie uur al opgestaan. De bus voor de jaarlijkse

Polmarco voorjaarsreis staat in een nevelen gehuld al klaar bij het busbedrijf "Betuwe Express" om te vertrekken naar Dresden. Tot mijn verrassing zijn Fred en Maria er ook bij die we nog kennen van de Berlijnreis 2010. Stipt op tijd vertrekt de bus om 6.30 uur. De chauffeur brengt ons eerst naar Utrecht, de tweede opstapplaats. File, overall! Iets over de geplande tijd arriveren we op het Jaarbeursplein waar de oude bekenden hartelijk worden begroet. In Barneveld draagt de chauffeur het stokje over aan de "vaste"

Polmarco chauffeur Rinus, die ons al staat op te wachten. Hij kan vanwege de Rijttijdenwet zodoende tot Dresden als enige chauffeur de taak voltooien. Al tien jaar heeft hij de bus veilig uit en thuis gebracht, zo blijkt uit de intro van reisleader Izak. Bij de derde opstapplaats in Enschede stappen de laatsten in en de resterende 650 km naar Dresden moeten nu nog worden afgelegd. Pft dat is ruim zeven uur rijden en met de nodige rook/plas/lunchpauzes kan dat nog wel meer worden voor we op de plaats van bestemming zullen aankomen. Overigens hebben enkele dames-nieuwkomers niet goed

begrepen dat Enschede ook al als plaspaauzeplaats moet worden aangemerkt. Hierdoor is hun sluitspier wel heel erg in verlegenheid gebracht want de eerstvolgende rust/plas/rookpauze is pas rond twaalf uur, twee uur na Enschede. Bij echt hoge nood is er natuurlijk altijd nog een mogelijkheid in de bus. Vanwege de lange tocht stelt Izak de nieuwkomers gerust. De tijd vliegt om. Er wordt al jaren op zowel de heen- als de terugreis een bingo in de bus gehouden met geweldige leuke en mooie prijzen. Gratis deelname! Wie is daar nou niet voor te porren na al die pensioen- en premieberichten van het ABP? Alice heeft de leiding. Prettige stem, goede bemiddelaarster bij synchroon bingogeroep. De tijd vliegt voorbij. Bovenste rijtje, onderste rijtje, 3x een ronde volle kaart. Kaartje met naam ophalen voor verloting. Drie ronden. FF rekenen...18 prijzen. Statistisch gezien één op drie een prijs. Er zijn altijd geluksvogels. Vorige keer op de reis naar Berlijn had ik zelfs drie prijzen. Als de theorie klopt, dan zeker geen prijs deze keer. Of toch, Lijda wint een bierparaplu, het blijft in de familie. Ruud Kalman (er is nog een Ruud) is de klos met een valse bingo. Zeer origineel zingt hij voor straf het Sinterklaaskapoentje. Weer een valse bingo, nu van Jon. Hij komt met het waarschijnlijk nog vers in het geheugen liggende carnavalsliedje "we hebben een clubske opgericht". Het clubske wordt echter door gebrek aan tekst al weer snel ontbonden. Toch zijn we aan de oorspronkelijke DDR-grens voor we het weten. Chauffeur Rinus vertelt nog wat grensanecdotes door hem persoonlijk "erlebt" voor de

Wende. Uiteindelijk komen we om half zeven in het ****-hotel Baumwiese aan waar we de rest van de week zullen verblijven. Heerlijk, geen gedoe met elke avond koffers in- en uitpakken. We hebben een prachtige kamer met ruime badkamer en ligbad. Voor het diner nog genieten van een heerlijk warm bad. De tv is nog een ouderwets klein beeldbuisje. Niet erg, want we kijken de hele week toch geen tv, zo blijkt achteraf. Mijn geavanceerd mobieltje kan geen netwerk vinden dat met mijn budgetprovider "hollandsnieuwe" wil communiceren. Dat wordt een heerlijke rustige week, geen nieuws, geen sms, geen internet, maar ook mijn webcam kan me nu niet bereiken bij een onverhoopte inbraak. Tijdens het voortreffelijke diner worden we alvast voorgesteld aan de collega's Dieter Bratfisch, Frank Nietzsche en Dietmar Beil van de politie Dresden, die via de IPA bereid zijn om ons de komende drie dagen als reisgidsen op zeer vakkundige en relaxte wijze Dresden en omgeving te laten zien. Nadat we de hele set aan oplaadstekkertjes hebben geïnstalleerd vallen we als een blok in slaap op een goed bed.

Dag twee, dinsdag 13 maart 2012.

Volgens het reisschema zouden we vandaag om 09.00 uur vertrekken hetgeen betekende dat bij ons de wekker stond op 7.15 uur om rond 08.00 uur aan het ontbijt buffet te kunnen zitten. Aangezien wij voor de eerste keer mee gingen waren de meeste mensen voor mij onbekend, maar daarom niet minder gezellig. Aan de ontbijttafel zat naast mij een meneer die zich voorstelde als Harry Tuinstra en zijn vrouw zat tegenover hem. Tijdens het ontbijt kregen we het toevallig over de te maken treinreis per smalspoor op donderdag en vertelde hij dat hij een groot liefhebber is van spoormodelbouw en een grote modelbaan heeft op zolder. Hoe treft zo iets want ik ben nl. ook een liefhebber van de spoormodelbouw en ben voorzitter van de modelspoorgroep Railkontakt in Zevenbergen die de oude kern van het dorp met daar omheen de suikerfabriek in al zijn glorie probeert na te bouwen. Na het heerlijke ontbijt buffet vertrokken we om 09.00 uur in de bus richting Meissen waar de wereldberoemde porseleinfabriek "Meissener Porzellan" met een bezoek zou worden vereerd. Aanwezig voorin de bus was inmiddels ook Dieter, de collega van de politie Dresden. Onderweg vertelde hij veel over de omgeving en de nodige wetenswaardigheden. Ook werden er de nodige anekdotes en moppen verteld. Tijdens de rit viel het mij op hoe weids alles daar is en hoeveel ruimte men heeft, zeker wanneer je zelf dicht tegen de Randstad in Nederland woont. Na ruim een uur rijden door het toch wel mooie landschap naderden we Meissen. Langs de weg stond ook een bord met de naam Albrechtsburg, een enorme burcht die vroegere heersers van Saksen hadden laten bouwen. De burcht was niet te missen, hij staat boven op de Burgberg en torent zodoende hoog boven de stad uit. Aan drie kanten is Meissen omgeven door water, en wel door de rivieren Elbe, Treibisch en Meisa. De gevolgen van de overstromingen die deze rivieren in 2002 hebben veroorzaakt waren nog op diverse plaatsen duidelijk zichtbaar. Uiteraard stonden er ook borden met het opschrift Meissener Porzellan zodat dit ook niet te missen was, gesteld dat onze formidabele chauffeur Rinus de weg niet had geweten. In 1710 is men begonnen met het produceren van porselein, nadat men in de naaste omgeving de goede grondstof had gevonden, zeker om wit porselein te maken, iets wat nog nergens ter wereld was gelukt. We kwamen het gebouw binnen bij de outletstore, iets waar ik even aan moest wennen want we moesten hier doorheen om bij de ruimtes te komen waar het eigenlijke handwerk plaatsvindt. Jammer dat er niet overal mocht worden gefotografeerd. Het vormgeven lijkt zo eenvoudig maar is echt een vak apart. Zo liet een dame zien hoe blaadjes gemaakt worden die rondom in een bloem worden geplaatst. Deze dame deed dat gewoon in haar handpalm en het leek erg eenvoudig. Maar iedereen heeft een andere handpalm dus zo'n bloem is afhankelijk van die bepaalde handpalm. Na deze kleine excursie was er uiteraard gelegenheid om rond te kijken en eventueel porselein te kopen. Maar zelfs in de outletstore waren de prijzen nog stevig. Er was in de hele outletstore vrijwel niets te vinden dat minder kostte dan 50 Euro. Maar nadat je het proces hebt gezien zijn deze prijzen heel begrijpelijk want alles is handwerk en moet heel nauwkeurig gebeuren. De echtheid blijkt uit de twee gekruiste zwaarden die overal op worden aangebracht. Dit beeldmerk is trouwens door de

jaren heen aangepast en de veranderingen zijn te zien op een muur binnen het gebouw maar ook aan de buitenkant in de gevel. Ook het museum was de moeite waard, hier staan zeer indrukwekkende objecten die in de loop der tijd zijn vervaardigd. Tegen het middaguur zijn we vertrokken voor de lunch, die plaatsvond in restaurant Saxonia,

gelegen in het station. Hier kregen we een lekkere maaltijd voorgeschoteld, echt een gerecht uit de streek. Daarbij een heerlijk glas speciaal donker bier en het geheel kon duidelijk geslaagd worden genoemd. Na de lunch heb ik (als spoorwegliefhebber) uiteraard nog even een kijkje op het station genomen en dit zag er typisch Duits uit. Er stond een echt oud Duits seinhuis, dit in schril contrast met het stationsgebouw zelf dat voor mij foeilelijk was. Hierna zijn we met de bus naar de voet van Albrechtsburg gereden die we

daarna hebben bezocht. Vanaf deze burcht, hooggelegen op een berg, was er een bijzonder mooi uitzicht, op zowel de stad als de rivieren. Na de bezichtiging en daarna de afdaling zijn we weer in de bus gestapt, maar er wachtte nog een kleine verrassing, want een maal over de brug stopte Rinus aan de andere kant van de rivier om ons nog een mooie blik te gunnen op deze burcht en nog enkele foto's te kunnen maken. Schitterend. Vervolgens zijn we afgereisd naar Schloss Wackerbarth in Radebeul om daar het mooie wijngebied met landerijen en gebouwen te bekijken. Jammer dat het hier steeds harder ging motregen en zodat de meesten toch snel de shop indoken en de prachtige wijngaarden lieten voor wat ze waren. Daarna zijn we teruggereiden naar Dresden waar nog een bezoek aan de transparante autofabriek van Volkswagen, "Die Gläserne Manufaktur", gepland stond. Deze fabriek staat eigenlijk midden in de stad, maar doordat alle wanden van

glas zijn kijk je er doorheen en valt de grootte eigenlijk niet zo op. In "Die Gläserne Manufaktur", zoals deze fabriek wordt genoemd, wordt VW's topmodel Phaeton met de hand geassembleerd. We werden hier in drie groepen verdeeld en kregen zo een rondleiding door de fabriek. We zagen hoe arbeiders in witte pakken en met witte handschoenen in een gestaag maar ogenschijnlijk rustig tempo allerlei onderdelen in deze auto's monteerden waarna er uiteindelijk een complete Phaeton ontstond. Deze monteurs werden bijgestaan door zg. transportrobots die de benodigde onderdelen precies op tijd en op de juiste plek afleverden. Dit alles uiteraard gestuurd door computers. Wat ook opviel was dat tijdens deze assemblage niemand hoefde te bukken. Alles kwam op ooghoogte of de auto werd dusdanig opgetild of gedraaid dat alles direct onder handbereik kon gebeuren. Het onderstel, compleet met motor, versnellingsbak, aandrijfassen en wielstellen werd als een unit aangevoerd. Eenmaal aangekomen bij de carrosserie werden

beide delen onder 45 gr. gedraaid en geheel automatisch bij elkaar gebracht zodat de monteurs ze ook weer op borsthoogte aan elkaar konden koppelen. Daarna zag je voor het eerst een complete auto. Deze auto's bleken allemaal al verkocht te zijn en later, in de showroom waar diverse modellen stonden, kon je er zelfs een bestellen. Kortom alles zag er zeer modern en professioneel uit. Hier hoorden we ook dat de meeste bestellingen uit Azië kwamen en dat dit momenteel de grootste afzetmarkt vormt. Na deze bezichtiging, het was inmiddels al donker buiten, zijn we terug gereden naar het hotel waar ons een heerlijk buffetediner wachtte.

Dag drie, woensdag 14 maart 2012.

Heerlijk uitgeslapen genieten we van het ontbijt. Het ontbreekt ons aan niets. Vandaag starten we met een bezoek aan de camper- en caravanfabriek Capron in de plaats Neustadt. In de bus worden we eerst ontvangen door een volgens de dames zeer leuke jongeman. Hij is rap van de tong en weet ons snel te boeien met anekdotes en andere feiten over het ontstaan van deze fabriek. In de hal worden we

in twee groepen gedeeld voor de rondleiding door de fabriek. Lijda, Irene, Dicky en anderen kiezen voor de inleider. Om de andere gids niet met lege handen de fabriek in te laten gaan maak ik met de rest gebruik van zijn uitleg. Het blijkt een vakman te zijn die van alle details in het productieproces tot op het schroefje toe op de hoogte is. Het is zo blijkt een hoge uitzondering dat we een dergelijke uitgebreide rondleiding krijgen. Het feit dat

het hier een politiegezelschap betreft is wel degelijk van invloed geweest. Capron, een afkorting van "Caravan Productie Neustadt" is een caravan- en camperbouwer die zich richt op het segment instapmodellen, waarbij kwaliteit tegen een gunstige prijs voorop staat. Omdat "Made in Germany" algemeen wordt gezien als een synoniem voor kwaliteit, hebben de moederbedrijven Hymer en Detleff er bewust voor gekozen om Capron in Duitsland te vestigen. De productielijn is zo opgezet dat er caravans en campers door elkaar kunnen worden gebouwd, tussen de 19 en 24 stuks per dag. Er wordt uitsluitend op bestelling geproduceerd en dat zijn hoofdzakelijk de Sunlight campers. Capron gebruikt daar onderstellen van Fiat voor. Behalve het Fiat onderstel en inbouwapparatuur wordt verder alles in de eigen fabriek gemaakt. Er zijn aparte productiehallen voor de fabricage van de opbouw en meubelen, waar we ook een kijkje kunnen nemen. Campers kunnen worden geleverd voor een prijs van rond de € 40.000,-. Wat mij opvalt en dat blijkt ook uit gesprekken is dat veel jongelui uit deze omgeving aan het werk zijn geholpen die anders moeilijk een baan hadden kunnen vinden. De sfeer is heel relaxed. Het loopt allemaal wat meer door elkaar heen in vergelijking met de supergestroomlijnde productie in de Volkswagenfabriek die we gisteren hebben bezocht. Maar dit heeft ook wel zijn charme. Deze week worden er uitsluitend caravans geassembleerd. Overal liggen er bestellijsten op de werktafels. Veel Nederlanders staan op deze bestellijsten. Fotograferen is geen enkel

probleem hier. De privacy is op zijn zachts gezegd niet gewaarborgd. Hik! Wij hebben vakantie! Na deze ruim twee uur durende rondleiding zijn we zeker toe aan een hapje en wellicht een drankje. Dus vertrekken we naar het Berggasthof "Götzinger Höhe" waar vanaf een bergje van een 400 meter neergekeken kan worden op Neustadt. Ondanks het sombere weer is het uitzicht toch heel mooi. "*Ich muss gestehen, dass mich allerzeit ein unnendbares Wohlseyn ergreift, wenn ich in dieses Thal sehe...*" , waren de woorden van Wilhelm Lebrecht Götzinger (1812).

Voordat het eten op tafel komt, vertelt de Geschäftsführerin Peggy Windler wat over de geschiedenis van de Gasthof en haar specialiteiten Götzinger-Torte en Götzingers

Naturkräuter. Dat laatste is een kruidenbitter, verkrijgbaar in drie formaten: een piepklein flesje voor in de handtas, een halve literfles om iemand cadeau te doen en een literfles voor jezelf. Vooraf proeven kost een Euro. Het blijkt een goed adres; de lunch is redelijk. We krijgen als extra wel een toetje omdat niet iedereen zijn bordje leeg eet met stukjes zult?, ongetwijfeld een uitstekend streekgerecht, maar dit keer kon toch niet iedereen het

waarden. Wel voldaan rijden we kort na 14.00 uur verder in de richting van De Bastei in de Sächsische Schweiz. Op 305 meter kijk je vanaf een rotsformatie aan de rechteroever van de Elbe uit op het Elbedal. Dit vormt al meer dan 200 jaar een toeristische attractie. Adembenemend is het uitzicht. Vele mooi plaatjes maak ik met mijn nieuwe Sony Nex7. In 1851 werd de in 1824 gemaakte houten brug vervangen door een zandstenen boogbrug. Uit de in het zandsteen gegraveerde gedenkplaat maak ik op dat het ontwerp is van Frederici Augusti en dat de bouw duurde van MDCCCL tot MDCCCLI, best snel in die tijd

voor een zeventvoudige op pijlers gebouwde boogconstructie. Na ruim een uur op de Bastei te hebben gekletterd vertrekken we richting Dresden. In Dresden parkeert Rinus op de busparkeerplaats aan de oever van de Elbe bij de Carolabrücke en in twee groepen maken we onder leiding van Dieter en Frank een stadswandeling door de Altstadt van Dresden. Zij vertellen ons interessante wetenswaardigheden over de stad en

August de Sterke, de keurvorst van Saksen die kunstliefhebber en een groot verzamelaar van porselein was, over de architectuur, beelden en gebouwen en het verschrikkelijke bombardement door de Engelse bommenwerpers, die aan het eind van de 2^e wereldoorlog vanaf Coventry waren opgestegen en een groot deel van de oude binnenstad van Dresden verwoestten. Het is inmiddels bijna donker en er staat een ijskoude wind vanaf de rivier. Ik moet eerlijk bekennen dat ik versteend van de kou wat vroeger ben afgehaakt om met Lijda en Dicky een heerlijke kop warme chocolade te gaan drinken in een leuk etablissement in de omgeving van de Frauenkirche waar we om zes worden verwacht. Als je in Dresden bent, móet je de Frauenkirche hebben gezien. Uitgebrand in het bombardement maar nu herbouwd en sinds enkele jaren weer in gebruik. De Frauenkirche is het symbool van de wederopbouw van Dresden en een symbool van vrede en verzoening voor de hele wereld. De dienst begint om 18.00 uur en wij krijgen een mooie plaats op één van de

galerijen boven in de kerk, recht voor het altaar en het grote orgel, dat voor en na de dienst wordt bespeeld. Aansluitend aan de kerkdienst geeft de koster in een onderhoudende verteltrant vanaf de kansel uitleg over de geschiedenis van de Frauenkirche en de betekenis van de vele schilderijen en beeldhouwwerken in de kerk heb ik vernomen. Mijn gehörgerät is niet voldoende sterk om er ook maar één woord van te verstaan, helaas. Ter compensatie fotografeer ik des te meer. Na een kwartiertje arriveren we in het vertrouwde hotel waar ons een heerlijk warm diner opwacht. Na een afzakkertje gaan we weer richting slaapkamer.

Dag vier, donderdag 15 maart 2012.

Ook deze dag vertrokken we weer op tijd, klokslag 08.30 uur (Rinus is echt een man van de klok) en op weg voor een rit met een smalspoortrein in het Ertsgebergte. Het was bewolkt maar droog. De rit ging weer door een mooie omgeving en dit was ook het gebied dat in 2002 zwaar was overstroomd en waarbij ook een groot gedeelte van deze historische spoorlijn, die vlak langs de riviertjes liep, was weggespoeld. Slechts gedeeltelijk is deze lijn herbouwd want voor de gehele herbouw ontbrak en ontbreekt nog steeds het geld. Ruim op tijd arriveerden we bij station Freital-

Hainsberg, waarvandaan we dus per trein naar Dippoldiswalde zouden rijden. Maar vrij snel arriveerde toch de stoomtrein, eentje van de bekende serie 99, die ook op de Harzquerbahn rijdt. Deze locomotief moest omlopen, wat betekent dat hij via het naast liggende spoor weer aan de voorkant van de trein moet komen. Dit is altijd een leuk en spectaculair gezicht en er werden heel veel foto's van gemaakt.

Eenmaal weer aangekoppeld reden we vrij snel weg, uiteraard precies op tijd,

Voor de echte liefhebber is dit genieten, kronkelend door het smalle dal van de Roten Weisseritz en ondertussen rook, roet, as en stoom uitbrakend. Op diverse plekken was duidelijk te zien dat dit een nieuw gedeelte was van na de overstroming. Ook werd regelmatig een overweg gepasseerd en klonk uiteraard de stoomfluit. Onderweg werd op meerdere kleine stations gestopt. Eenmaal boven reden we langs een stuwmeer dat mooi in de natuur lag. Staande achterop het balkon van een rijtuig had je een schitterend uitzicht, kon je geweldige foto's maken, zeker als de loc in een bocht liep, en de geur van stoom is daarbij, zeker voor de liefhebber, ook veelzeggend. Na zo'n drie kwartier bereikten we het eindpunt Dippoldiswalde, of wel Dipps in de volksmond. Rinus stond al op ons te wachten maar hij moest nog even geduld hebben want ook hier werd de loc losgekoppeld; ditmaal niet alleen om om te lopen maar ook om water in te nemen. Dit gebeurde aan het eind van het station en menigeen wilde dit ook wel zien. Maar Rinus wilde toch wel weg en gebruikte diverse keren zijn zware busclaxon om ons te manen de bus in te gaan. Toen we wegreden moesten we wachten voor gesloten overwegbomen en jawel het was diezelfde stoomloc die langs kwam tijdens het omlopen. Ons volgende doel was Seiffen om

daar een lunch te nuttigen in het plaatselijke hotel Erbgericht (Bunter Haus) en daarna een bezoek te brengen aan de bekende speelgoedwerkplaats Seiffen. De rit naar Seiffen ging over hooggelegen bergwegen waar je een prachtig uitzicht hebt over het omliggende landschap. Ook hier viel wederom de weidsheid van het landschap op en wat een ruimte. Wat ook opviel was dat er in de stuwmeren nog

volop ijs lag en ook onderweg waren volop sneeuwbergen en sneeuwhoppen te zien. In het kleine dorp Seiffen middenin het Ertsgebergte was het allemaal houtsnijkunst wat de klok slaat: notenkrakers, wierookmannetjes, engeltjes, kerstboompjes, piramides, speelgoed en andere kunstnijverheid worden er in grote hoeveelheden gemaakt en in talloze winkeltjes te koop aangeboden. Maar eerst op naar de lunch die voortreffelijk smaakte. Daarna was er dus tijd om de speelgoedwerkplaats te bezichtigen maar ook om nog een wandeling door het plaatsje te maken. Tijdens die wandeling ontdekten we houtsnijwerk in een afgeknotte boom zoals bijgaande foto laat zien. Verzin het maar. Na deze wandeling wilden we toch nog wel naar de demonstratiewerkplaats om daar de Seiffener Volkskunst te bewonderen en zelf te aanschouwen hoe eea gemaakt wordt. Deze werkplaats bevindt zich achterin de winkel waar deze volkskunst staat uitgesteld

en al hadden we nog maar korte tijd toch was dit de moeite waard en heel kunstig. Een legertje vrouwen was druk bezig om de bekende notenkrakermannetjes en andere houten figuren in elkaar te zetten. Het blijft altijd weer indrukwekkend om te zien hoeveel tijd het kost om deze figuren te maken en dan kijk je ook anders tegen de kosten aan. Om 14.30 vertrokken we weer. Via binnenwegen door het prachtige Ertsgebergte richting Dresden. Af en toe reden we zo dicht langs de Tsjechische grens dat diverse telefoons begonnen te piepen en de eigenaren welkom heetten in Tsjechië. Even later gebeurde hetzelfde ritueel weer andersom en werden we welkom geheten in Duitsland. We reden hier prachtig door de bossen en het heuvellandschap en ook hier lag nog volop sneeuw. Hier ook liet Rinus zijn geweldige rijkunsten zien want het was af en toe zeer smal en bochtig. De bedoeling was om terug naar Dresden te gaan en enkele uurtjes gelegenheid te geven tot winkelen. Maar Dieter en Frank wilden ons nog iets anders laten zien en wel de wijk Charlottenburg in Dresden. Om daar te komen kostte de nodige tijd i.v.m. de verkeersdruk. Deze wijk vol met grote gebouwen en villas was berucht in de DDR tijd. Hier zetelde nl. de geheime dienst, de Stasi, en ook de Russische KGB had hier zijn hoofdkantoor. Op een gegeven moment wees Dieter ons op een reusachtige villa en hier zetelde het hoofd van de KGB, ene majoor Poetin. Hierna reden we naar de de Bautzner Strasse en stopten we voor de deur van Pfund's Molkerei, om ons allemaal een kijkje te laten nemen in deze mooiste zuivelwinkel van de wereld. Dat laatste bleek niets teveel gezegd want de winkel was volledig betegeld in Neo Renaissance stijl met schitterende tegeltableaus van Villeroy & Boch in de prachtigste kleuren. We mochten uiteraard uitstappen maar moesten binnen een kwartier terug zijn want langer mocht de bus er niet staan. Velen konden de verlokkingen van de vele binnen- en buitenlandse kazen, melkzeepjes, ontbijtbordjes en kaasplankjes, mokken, kerststollen en delicatessen als confituren en chocolade niet weerstaan en kwamen met een gevuld tasje weer naar buiten. Hierna reden we richting het centrum waar we om 18.00 uur werden verwacht voor het buffet in restaurant "Sophienkeller im Taschenbergpalais". Het was inmiddels 17.15 uur dus van het winkelen bleef weinig over. Jammer maar we hadden weer heel veel moois en

cultuur onderweg gezien. Om 18.00 uur stroomde iedereen de Sophienkeller binnen waar een groot gedeelte voor ons gereserveerd was.

Het zag er allemaal heel gezellig uit met een typisch Duits/Saksische aankleding. In een U-vorm tegen de muur was een warm buffet opgesteld en daarvoor stond een ronde draaischijf met daarop ook heel lekkere gerechten. Eenmaal allemaal gezeten kwam het klapstuk, een heus speenvarken en de obers sneden hier op verzoek flinke stukken van af. Allemaal heel gezellig en zeer smakelijk om hier in Dresden de mooie reis af te sluiten. Uiteraard waren Dieter, Frank en Dietmar met hun

echtgenotes aanwezig. Aan het eind van de avond werden er dankwoorden gesproken en cadeaus overhandigd. De prijswinnaars Janet Kalman en Ben Jansen werden bekend gemaakt. Zij hadden beiden 14 vragen van de 20 over Dresden goed beantwoord van de quiz die in de bus was overhandigd op de heenreis. Al met al een reis waar je met veel plezier aan terugdenkt en een geweldige organisatie. Nu moet de terugreis nog komen en het afscheidsdiner, maar toch vast hulde aan de heren Izak en Henk.

Dag vijf, vrijdag 16 maart 2012.

Half zeven staan we op. Het afrekenen van de drankjes van deze week gaat ongelofelijk vlot en snel. Het is nog stil. Sinds gisteren schijnt het zonnetje eindelijk weer eens. Dat is vroeg voor mijn gevoel. We zijn nu op 14 gr. oosterlengte. Omgerekend met 4 min. tijdsverschil per lengtegraad komt de zon hier dus 40 minuten eerder op als in Strijen.

Vandaar het begrip Duitse tijd dat ik me nog herinner als kind van kort na de 2^e wereldoorlog. Ik ben geboren om acht uur Duitse tijd vertelde mijn moeder altijd, maar het was eigenlijk dus iets na zeven uur. Tijdens het ontbijt krijgen Rikie en Marjolein mede namens de organisatie een verjaardagcadeautje uitgereikt door de directrice van het hotel. Heel attent! Nog even snel naar buiten van het mooie zonlicht genieten en om eindelijk eens een mooie foto van het hotel te kunnen maken. Der

Frank arriveert met Alice. Samen hebben ze dinsdag de reis per auto gemaakt naar de omgeving waar haar "roots" liggen en waarvan ze later op de dag in de bus uitgebreid en zeer indrukwekkend verslag doet. Vertrek stipt om 8.30 uur. Koffers met bestemming Herveld als eerste in de bagageruimte. De voorzitter van de IPA afdeling Dresden komt ons uitwaaien. In een korte speech via de microfoon voor in de bus wenst de beste man ons wel drie keer "bleiben Sie gesund". Nou aan het eten zal het niet liggen maar er is

een aantal mensen toch behoorlijk grieperig geworden deze week merk ik wel in de loop van de dag. Bij thuiskomst zal na een paar dagen blijken dat ook wij helaas door het virus zijn besmet. Al snel rijden we op de Autobahn richting Hannover. Wat is het golvende Saksische landschap nu vele malen mooier dan met het sombere licht van dinsdag en woensdag. Alice doet ontroerend verslag van haar zoektocht op welke wijze haar Duitse grootmoeder destijds met haar Nederlandse grootvader in Nederland terecht is gekomen. Een 82-jarige achterneef, Herr Kansler, wonend in een flat op de 3^e verdieping onthult heel veel van wat zelfs haar moeder niet wist. Wetende dat haar achterneef nog volop met de huidige digitale wereld meedoet (internet, skype, foto's scannen etc.) kan ze de komende tijd dus zeker nog wel wat verwachten. De eerste mail met foto van overgrootmoeder is al ontvangen. Na ruim anderhalf uur rijden wordt een eerste tussenstop gemaakt. Plasstop en rookstop zijn beter getimed dan op de heenreis. Een kwartiertje om even de benen te strekken en dan snel verder. De bingoballen komen weer tevoorschijn en Alice leidt het spel ook nu in goede banen. Zo verstrijkt de tijd weer snel. Om twaalf uur passeren we opnieuw de voormalige grensovergang Mariënborn. Henk Slots, de medeorganisator van deze reis deelt worstjes en kaasjes uit. Lekker, want we krijgen trek en het is nog een uurtje rijden naar het lunchadres Nord Wendenburg. Het wordt voor mij een lichte lunch, met het oog op het afscheidsdiner. Buiten op het terras in de zon genieten van een broodje, wat een weelde! Na een uurtje rijden opnieuw de bingo. Hoogtepunt is dit keer toch wel de zangles die we wel krijgen van Jon. Hij zingt iets in de trant van.. "aber, eben, immer, über ober Ammergau" er zitten in ieder geval veel klinkers in denk ik. Het is reuze gezellig in de bus. Om 17.00 uur gaan we de Nederlandse grens over. Rinus heeft opnieuw een knappe tijd neergezet. Op weg naar het vertrouwde afscheidsdiner in Concordia in Denekamp, alwaar ik het personeel zo langzamerhand al aardig begin te kennen gezien de vorige reizen, rijden we door dorpjes waarvan er sommige zo klein zijn dat de borden begin bebouwde kom en einde bebouwde kom aan dezelfde paal zitten. Het uitgebreide driegangen diner laten wij ons vervolgens goed smaken. Izak, Henk en Rinus worden bedankt namens de hele groep door Flip Raad voor alles wat zij hebben gedaan om deze reis tot een succes te maken. De bus gaat om 19.00 uur door naar Utrecht, nadat afscheid is genomen van de reizigers die in Enschede zijn opgestapt. Bij Barneveld vindt weer een chauffeurwisseling plaats. Daar nemen we ook afscheid van Ruud Pasop De bus wordt overgedragen aan chauffeur Arthur (ik verstond "Achtuur", waarna mijn vrienden in een deuk lagen van het lachen) die verder naar het eindpunt Herveld zal rijden. Daar hebben we afscheid genomen van Izak, Henk en de andere laatste reisgenoten. Het was een topreis volgens Izak, met het cijfer 9, waar we allemaal volledig mee kunnen instemmen. Bedankt namens allen en niet in de laatste plaats door het groepje "Mulo Krispijn uit de omgeving Dordt".

Nico Stuurstraat en Ruud Kalman, maart 2012.